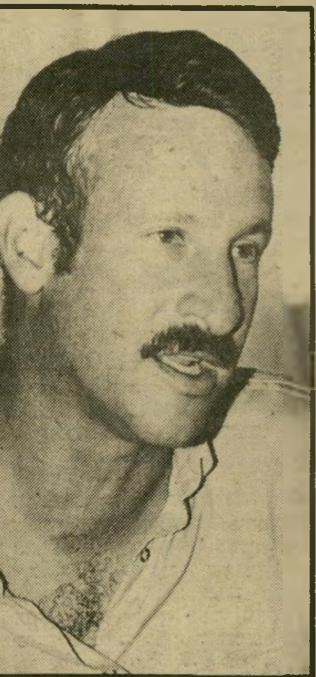

(המשך מעמוד 15)

עיתונאים הזרים כרובם עויינים לישראל. רוצים לטבל את כתובי תיהם בקאטשופ, ויוצרים כתובו חד-צדדיות. ומיד אחרי זה אומד בלייזר שהעיתונות האמריקאית אזהדת את ישראל. אך מי שמפרע לקשרי הידידות להעמיק הם דור קא מנהיגי הקהילה היהודית בי ארצות-הברית. שתחת לפעול למען ישראל, מסתפקים בשליחת צ'ק ובצילום משותף עם בגין.

לבעיה המטובכת הזו — הא-מריקאים חסרי-העניין בישראל, בגלל קשייהם הכלכליים, עם ה-עיתונות המקומית האזהדת, בעלת כתבים אנטי-ישראליים — מציע בלייזר פיתרון: להביא לישראל צוותי טלוויזיה אמריקאים מתח-נות-שידור של עירות-שדה, לי-ערוך להם — סיורים מודרכים בי-ארץ. לדעתה, זה מישש בדוק לי-כתבות פרו-ישראליות.

המעין באחד העותקים של ישראל היום אינו יכול שלא לפהק. הידיעות מועתקות ברובן מעיתון-נים ישראלים. ולמרות טענת בליי-זר שניתנו הוא אכסניה לבעלי-דיעות שונות, כל מה שאפשר לי-מצוא שם, לצד מודעות פירסומת מישראל, הוא כתבות חד-צדדיות עד להחריד על סכנת אשף הניא-ר

מו"ד בלייזר
ידיד של מירדור

נאצי וכוחות-השחרור המאיימים על ישראל.

האח התאום שיופיע בישראל לא יהיה שונה בהרבה. בלייזר רוצה להימנע משימוש במידע שמסורת סוכנויות-הידיעות, ובכך למעשה לחסל את מהימנות העיתון ככלי אינפורמציה. בטענה שהסוכנויות הן אנטי-ישראליות. הוא נוהג כאור-חו אדם ששבר את המראה, כאשר ראה בה עד כמה הוא מכוער.

בלייזר מביא עימו לארץ מי-ליון דולר, כדבריו, להוצאת העי-תון. מחלקת המודעות אינה מדאי-גה אותו. הוא בטוח שיתנו לו מו-דעות רבות. הוא מתכוון להשתתף במירדור על הזיכיון לערוץ טלוויז-יוני שני, ולוא כדי שהישראלים לא יצפו לתוכניות מירדור. בין גי-חה אחת ושניה לארץ הוא רוצה לרוץ לקונגרס האמריקאי כדי ש-יהיה שם ייצוג הולם ליהודים בי-יבשת.

לכאורה, בלייזר הוא עוד שווי-צר יהודי-אמריקאי טיפוסי. הרוצה לעשות קריירה תוך שימוש בשמה של ישראל. יתכן שבחקופה אחרת איש לא היה מתייחס אליו כלל. אך שילטון הליכוד, הערום, שמחפש בי-נרות כל מי שיכול לומר לו שהוא לבוש, יעשה עסקים טובים מאוד עם היהודי בעל תחושות הגטו מי-אמריקה.

בן-ציון ציטרין

קטעים ישראל, ישראל מעל לכל, ומדוע יש לפסול את „הנפילה” * מי הציע ראשון את תוכנית אלון ואיך גומר השר שריר את החודש חלום על בירות

הרשות המדינית. וכשהוא מוחה או פורש, הרי הוא מוסר תפקידו לאתר ואת מאבקו הוא עורך בבדידות נחרצת. מעשהו של גבע עוד ישמש מופת לאנשי ה-צבא לעתיד לבוא. דווקא בכך שיוכר כולס כי לא את עצמם הם משרתים. כל מי ששירת אי-פעם ביחידה צבאית יודע עוצמתה, ומשמר עותה של תחושת „אחים לנשק” כל מי ש-מכיר מעט מאופיה של חבורת הפיקוד בצה”ל יודע מהי מערכת הציפיות שבה נתון קצין בי-כיר ומצליח. ומי שחש את תהילת-המנצחים יודע עד כמה אפשר להתמכר לה. ובכל אלה, לקום ולהציע לעקרונות, הייב אדם להיות גי-בור.

הרשות המדינית. וכשהוא מוחה או פורש, הרי הוא מוסר תפקידו לאתר ואת מאבקו הוא עורך בבדידות נחרצת. מעשהו של גבע עוד ישמש מופת לאנשי ה-צבא לעתיד לבוא. דווקא בכך שיוכר כולס כי לא את עצמם הם משרתים. כל מי ששירת אי-פעם ביחידה צבאית יודע עוצמתה, ומשמר עותה של תחושת „אחים לנשק” כל מי ש-מכיר מעט מאופיה של חבורת הפיקוד בצה”ל יודע מהי מערכת הציפיות שבה נתון קצין בי-כיר ומצליח. ומי שחש את תהילת-המנצחים יודע עד כמה אפשר להתמכר לה. ובכל אלה, לקום ולהציע לעקרונות, הייב אדם להיות גי-בור.

„הארץ” 10.8.1982
יהושע סובול:

רשימה שחורה

יש להוציא מתוכנית הלימודים את „אריה בעל גוף”. אין צורך לפרט מדוע. הוא הדין ב„עיר ההריגה” ו„ברוך ממגנצא”. כדאי לדאוג גם שיצירות חתרניות אלה לא תיפולנה לידי כתבים זרים, ובודאי שלא לידי האוייב, שעלול עוד לשאוב מהן כמה רעיונות. כמו כן, יש לחסור על השמעת „הסימפוזיה הבילתי-גמורה”. ושוב אין צורך לפרט. „הדין בוק” פסול מכל וכל. גם אם יושמטו הקריי-אות „דיבוק צא”. הוא הדין בסיפור „בונצ'ה שתוק” ששמו בלבד עלול לרמוז שכביכול מי-שהו מנסה להשתק מישוה או משהו. כן יש לי-אסור את הפצת „הנפילה” ואת הצגת „אחרי הנפילה”. וזאת בלי שום קשר על ההחלקה ההיא באמבטיה. שממנה כנראה החל הכל, ו-לכן ייאסר גם הספר „קו ואדים”. שעלול לי-עורר תהיות האם הנ”ל יודע לאן הוא הולך. רשימה נוספת תפורסם.

„על המשמר” 13.8.1982
בועז עברון:

כשהפרוניה אשתלמת

יש כאלה, שישראל שבבילם אינה מדינה שצריך לחיות בה ולבנות ולהיכנות בה וליהנות ממנה. שבבילם היא נקמה היסטורית. בתותחי צה”ל הם רואים את הנקמה בחורבן בית רא-שון ובית שני. באינקוויזיציה, בחמלניצקי ובי-היטלר. האזרחים החפים-ממשע של מערב ביירות משלמים בדמם את החוב של הלגיונרים הרומאים וההטמאנים של הקוזאקים.

יש כאלה, שבבילם ישראל היא מולדת, וכאלה שבבילם היא פרנויה; והאחרונים שו-לחים לקרב את הראשונים שברוב המקרים הם נערים בגיל הגיוס, שמחלניצקי ופיטוס מעני-נים אותם כשלג דאשתקד. וזה פניו שהאחר-נים, שהם קשישים ומנוסים יודעים חרף הפרנו-יה שלהם, שמילחמה היא עסק מסוכן שאפשר ליהרג בו, מוטב שאחרים יילחמו וישלמו בחיי-הם את מחיר הפרנויה שלך. כשהפרנויה משתלמת, נגמרת המולדת. אי-אפשר לחיות בפרנויה, ובמוקדם או במאוחר, מי-גיעים האחים הרגומנים בסניריהם הלבנים, עם כתונת הכפיה, וגוררים אותך אל האמבולנס. אבל בינתיים, כבר לא נשארה מולדת. „ידיעות אחרונות” 13.8.1982

נחן רענון:

השר המצאי

במו אווני שמעתי השבוע ברדיו את שר-המדע, האדון יובל נאמן, טוען לזכות יוצרים על תוכנית אלון.

הייתי רוצה לספר על חלום של מי שחזר מי-ביירות לפני יומיים. את ביירות, אפילו בהר-לום, מכירים לפי הריה, צחנה של גוויות, אשר גם אחרי ש„מתרגלים” למראות, ממישיכה לדרוף אותך.

בביירות הגשים עם התנ”ך את חזון התנ”ך והפך את העקוב למישור. מחנות הפליטים של עין-אל-חילוה והאתרים הם ישרים, „מחור-קים” מעל פני האדמה. צבא ישראל דואג לפי-נות את ההריסות לפי מיטב המסורת הישרא-לית.

סמינסקי זק

לאף החדשה. ילדים בני שלוש וחמש, חלקם קטועי ידיים, גוררים איכשהו שקים כבדים הי-מכילים את שרידי הבתים בהם גרו פעם. על עבודתם משלם להם הצבא בקופסות קטנות של מימרה שוקולד או מימרה פיקנטי המיוצר על-ידי אטס.

שיירות וטורים של פליטים זורמים החוצה, מעוכבים למשך ימים על-ידי כנופיות שירות באוויר לשם התענוג שבהפחדה ואשר קול ישראל מכנה אותן „הפלנגות” — בעלי בריי-תנו, ילדים קטנים, כמו בנטו וארשה, מבריחים פנימה לתוך העיר הנצורה מזון ודלק וההיילים הישראלים שזממן מגחכים על המלה „הגנה”, זו שמהווה את הה”ש של צה”ל, ונותנים להם לי-עבור. ציניות ודיבורים על טוהר הנשק כשכולם יודעים שכשתבוא הפקודה הם יפרצו פנימה ויגמרו את העבודה” למרות שעד עכשיו אין הם מבינים כיצד הגיעו לביירות.

ובביירות מתמוטט בית וקובר 84 אנשים סופית, ובמדינת ישראל הולכים לשמוע את זילברט זיל או לשמוע דברי הכמה מפטר שטראוס. הוא הסנטור ג'ורדש הזכור לטוב, מאותו מכשיר מרובע שאזן פרוץ הקרבות אינו מפסיק לספר לנו על טוהר הנשק הישראלי. וברקע, בנסף לקולות ולריחות מנגן שיר, כמו בסרטים של פאסבינדר שמת, „ישראל ישראל מעל לכל.”

„הארץ” 10.8.1982
הקצין הבכיר:

בעד אלי גבע

במעשהו גילה אל”מ גבע תודעת יושר מי-סרי גבוהה בעבורה היה מוכן להקריב אהדה, תהילה וקאריירה אישית. מחאתו הושמעה מי-תוך שיקול-ידעת ענייני במודעות מלאה, בנכר-נות להתייבב אחרי מחאתו ולשאט באחריות האישית לתוצאותיו של המעשה.

גבע מילא כבלוואה את המחויבות הראשונה של הקצין הנתונה לשלום פיקודי, ומחאתו הושמעה דווקא כדי לשרת מחויבות זו. ובכל-ימי הלחימה הנהיג את אנשיו בכוח הדוגמה האישית.

גבע נאבק על מנת שלא לבצע פקודה הי-נראית בעיניו כבלתי-נכונה מבחינה אתית והוא ניהל מאבקו בכל הדרכים הלגיטימיות. במילים אחרות, אל”מ גבע עמד בכל סעיפי „קוד הי-כבוד” לכן נחטא לאמת אם נתרים כנגדו, „כי-צד רשאי היה לנטוש חיליו לנוכח פני המער-כח?”

בעוד אכילס ביטא זעמו ומחאתו כנגד אגממ-נון על-ידי פרישה עמו, המערכה על טרויה, תוך נטילת גייסותיו מן, פרש אלי גבע בגפו והר-תיר חיליו נכונים לפקודה. זהו שיבחה של הי-דמוקרטיה, שבה אין המפקד אלא ממונה מטעם

זיהר סמילנסקי:

חיקוני לשון

להריסת עיר שעד שובה אל העפר קוראים, מקצועית, „ריכוך”. להפצצה המגעת תיקרת בית ברצפתו, תיקרה על גבי תיקרה כבניין קר-לפים — קוראים „הכנה”. ולהפגזה המטיחה קר-בקר, חור מול חור — קוראים „השבת אש אל מקורות-הירי”. לכתישת מקום בכל כלי ההדף עד שלא יישאר אלא פיח — קוראים „חסכון בכוח האדם שלנו”. למחיקת כל הרחוב הראשי על בתיו ועל שוכניו — קוראים „פתיחת ציר תנועה”. ולהמשך התנועה על גבי ההריסות קוראים „התקדמות אל היעד”. והכל נכון. המילחמה אינה יודעת ללכת אח-רת. אבל האם היתה חייבת ללכת? „דבר” 13.8.1982

כסוקי השבוע

● **מנחם בגין**, בראיון מיוחד לשלמה נקדימון: „סיכמתי השבוע עם רעייתי, עליוה שאפרוש מכהונת ראש-הממשלה בעוד שנת-יים.”

● **שר-הביטחון, אריאל שרון**, לי-

עברון סובול

יוסף בורג שתקף אותו בגשיבת הממשלה, על התקפות חילה-אוויר בלבנט; „אתה מתרשם מהדיווחים שאתה מקבל מבני-ימישפחתך ומה-תותנת שלך.”

● **הנ”ל**, על השאלה אם הוא יתפטר, אחרי ששרי-הממשלה תקפו אותו: „איני עוסק ברכילות. מילחמות היהודים אינן מעניינות אותי. איני שואף למצוא חן בעיני זה או א-חר.”

● **הנ”ל**, על השאלה מי יהיה אחראי לי-הצלחה בצפון: „ההישג ההיסטורי של עקי-רת המחבלים מלבנון יהיה כה גדול, עד שכל השרים יוכלו להתחלק בו.”

● **השר בורג**, על שר-הביטחון: „יש לי בו אמון כנגרל. אך עכשיו הגענו לשלב של המדינאים.”

● **המשורר יב”י**: אחרי שני התקפילב מישוה נשאל לשלמו. תשובתו היתה הלוואי כשלום לבי.”